

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Γιά πρώτη φορά στ' ζωή της δοκίμαζε τέτοια άνησυχία... 'Η καρδιά της χτυπούσε τόσο γοργά! Στο νού της είχε διαρκώς τή μορφή του νέου Ιππότη... Σιγά-σιγά τέλος άποκοιμήθηκε, ενώ τή χειλή της άναδεδούσαν άπαλά, μουρμου-

ρίζοντας τή όνομα τού Διονυσίου Γενναίου...

Όταν έξύπνησε, μιά χροστή, χαρούμενη άρχίδα ήλιου έμπαινε στην κάμαρά της.

Σηκώθηκε άμέσως, άνοιξε τή παράθυρο, μιά γρήγορα-γρήγορα τραβήχτηκε πρὸς τή πίσω τρομαγμένη κατακοιμητή, μιά τή ρόδα της ντροπής στά μάγουλά της. Κάτω από τή παράθυρο στον κήπο ήταν ὁ πατέρας της και ὁ Διονύσιος και μιλούσαν. 'Εκείνος κίταζε πρὸς τή παράθυρο της και ελδε βέβαια γιά μιά στιγμή τή γυνιά κάτω από μπράτσα της και τούς άλαβαστρίνους άμους της, άπάνου στους άποφύεις έπεσαν—χρυσός καταροχός—τά μαλλιά της!

Γρήγορα-γρήγορα ή 'Ιωάννα ντύθηκε, έτοιμάστηκε και κατέβηκε στον κήπο.

— 'Α! νά ή άγαπημένη μου τεμπέλα! φώνησε ὁ κ. Τρεμιέ, βλέποντας τήν 'Ιωάννα και τήν άγκάλιασε. Ένώ έαύ κοιμώσουν, τής ελεε, ενώ κάρδια μιά δίκη...

'Η 'Ιωάννα κατάλαβε και χαμογέλασε ντροπαλά.

— 'Ο φίλος μας άπ' έδω άποφάσισε, έξακολούθησε ὁ πρώην βολευτής, νά μείνη στήν 'Εσκουένη.

'Η 'Ιωάννα δέν ελεε τίποτα. Χαμογέλασε γιά δέυτερη φορά, γιάτι καταλάβαινε ότι ὁ Διονύσιος άποφασίζοντας νά μείνη στήν 'Εσκουένη, τόκανε γιά τή χατήρι της.

Μιά βδομάδα ολόκληρη πέρασε. 'Ο κ. Τρεμιέ ὅλο και περισσότερο γοητεύονταν μē τή γνωριμία αὐτοῦ τοῦ καλοῦ νέου. 'Η κυρία-Μαρτίνα δέν έπαυε νά τόν έξυμνῆ, συγκοινωνώντας τόν μē... μακαρίζῃ τόν άντρα της. 'Ο 'Ιουδελέιτος τόν έλεγε πότε-ποτε ὁ «νέος μας άφέντης».

Μετὸ λίγες ὁμοες ἡμέρες ὁ Τρεμιέ άρχισε νά δοκιμάζῃ κάποια δυσάρεστη άνησυχία. Άρχισε νά μαντεύῃ ότι ή κόρη του αισθάνονταν κάτι περισσότερο από εὐγνωμοσύνη πρὸς τή σωτήρα της. Και ὁ Ροβέρτος Κέρ στον ὅποιον τήν ελεε ὑποσχέθη: 'Τι θέλανε, τί θά έκανε;

— Ένα βράδυ πού τόν βασάνιζαν περισσότερο ή σκέψεις αὐτές, γιά νά δοκιμάσει τή αίσθησή της 'Ιωάννας, τής ελεε:

— 'Τι κρίμα νά εἶσαι άρραβωνιασμένη...

'Εκείνη γλώμισσε έσφαινα, τράχιλε, μιά ὁ πατέρας της πρόσφαισε και τήν άρταξε τήν άγκάλια του.

— 'Τι εχεις παιδι μου... ρώτησε άνήσυχος.

— Τίποτα, άπάντησε ή 'Ιωάννα και ξεροφύοντας κλειστηκε ὁ δειμάτιό της.

Τήν ἄλλη μέρα τὸ πρωί ή 'Ιωάννα δέν κατέβηκε στην τραπέζα-για τήν τακτική της ὄρα. 'Ο πατέρας της άνήσυχος κι' άνέβηκε άμέσως στην κάμαρά της. Βόηξε έκει τήν 'Ιωάννα στο κρεβάτι της. 'Η έτιχη κόρη ψυφόνταν άπ' τόν πυρετό. Τά μάγουλά της ήταν φλεγόμενα, τά μάτια της κατακόκκινα άπ' τὸ κλάψιμο!...

'Ο Τρεμιέ άνησχύησε. 'Εσπυψε κοντά της συγνημένος και τής ελεε:

— Παιδι μου, άκριβο μου παιδι, τί εχεις; Πές μου τί εχεις, 'Ιωάννα μου... Μίλησε μου... 'Υποφάρισε!...

— Ναι, πατέρα.

— Γιατί, κόρη μου;

— Άνησυχάνε τή μου ελεες χτες, πατέρα!... Θέλεις νά μού δώσεις άντρα, έναν άνθρωπο τόν ὅποιο μισῶ. Δέν μπορῶ νά ζήσω μ' αὐτό τόν άνθρωπο, πατέρα. Τόν φοβόμαι... Μοῦ προσφαινει φρίκη...

— Αν μē παντρεύησε μισῶ τόν θά πεθάνω!...

Ένώ μιλούσε ή 'Ιωάννα, χοντρά δάκρυα τρέχανε από τά μάτια της, δυνατοί λυγμοί φροσκοναν τὸ στήθος της και τήν έτάρασαν σόκρομη. 'Ο Τρεμιέ ήταν κατασυγνημένος. Άγκάλιασε τήν 'Ιωάννα και τής ελεε μē φωνή γεμάτη πατρική τρυφερότητα:

— 'Ησίχασε, παιδι μου... Μήν κλαίς παιδι... Φαντάστηκες, κόρη μου, πὸς θά σέ πάντρευα διά τής βίας, πὸς θά σοῦδινα γι' άντρα σου έναν άνθρωπο πού δέν τόν αγαπάς, πού δέν θες νά τόν αντιχρησῆς κίν. Σ' καλὸ σου, παιδι μου!... Σ' αγαπάει πολὺ άπ' ὅτι νομίζεις, ὁ πατέρας σου, 'Ιωάννα μου... Και θά σοῦ δώσει άντρα εκείνον πού ποθεῖ ή καρδιά σου, παιδάκι μου...

Τά μάτια τής 'Ιωάννας άστραφαν. Τὸ πρόσωπό της φαινόθηκε από χαρά. Κίταζε τόν πατέρα της στά μάτια και τόν ρώτησε γεμάτη λαχάρα:

— Μοῦ λές αλήθεια, πατέρα;

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, παιδι μου, στή μνήμη τής μητέρας σου, τήν ὅποιά έλάτρευα.

— Τότε... τότε, πατέρα μου, δώσε μου άντρα εκείνον πού αγαπῶ, εκείνον πού μπορεῖ νά μē υπερασπιστείται στους κινδύνους, εκείνον πού μ' ὀσσεε προχτες άκόμα από τόν πὸ μεγαλύτερο κίνδυνο πού μπορεῖ νά διατρέψῃ μὲ κόρη.

'Ο 'Ιωάννης Τρεμιέ έβριανε μερικῆς στιγμῆς σκεπτικός.

'Η 'Ιωάννα ελεε περῶσαι τή χείρα τής γέφυ άπ' τὸ λαίμο του, τόν φιλούσε, τόν έβρεχε μē τά δάκρυά της και τὸ ψιθύριζε γλυκά, συγνηντικά:

— Πές τὸ ναι. πές τὸ ναι. καλὸ μου πατερούλη!...

— Καλά, παιδι μου, ελεε τέλος ὁ Τρεμιέ, άπατάς και θέλεις γι' άντρα σου τόν Διονύσιο Γενναίο... Σοῦ τόν δίνω... Νάχτες τήν ευχή μου!...

'Η 'Ιωάννα τρελλή από ευτυχία, έσφαιξε τόν πατέρα της κοντά της και τόν γέμισσε φιλά.

— Πόσο εἶσαι καλός!... Πόσο εἶσαι καλός, πατέρα μου!... ψιθύριζε.

Πητάχτηκε έπειτα άπ' τὸ κρεβάτι και κάθησε σ' ένα καθίσμα. Δέν τήν χωρούσε ὁ τόπος. 'Ηταν τόσο-τόσο χαρούμενη!...

'Ο Τρεμιέ τήν κίταζε βαρετά συγνηνμένος.

— Μικρή κατεργάρα, τής ελεε τέλος, νά πογγις τὸ δικὸ σου. Μπορούσα νά σοῦ άρνηθῶ, κακόπαιδο; 'Ετσι λοιπόν, μού εἶσαι γερὰ εὐροχτοχημένη!...

'Η 'Ιωάννα έσπυψε ντροπαλά τὸ κεφάλι της.

— 'Ας γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ και ή επιθυμία τής άγαπημένης μου κόρης, συνέχισεν ὁ Τρεμιέ, σὴν νά μιλούσε μόνος του. Πρέπει νά παντρεύῃ τὸ γρηγορότερο αὐτά τά δυὸ παιδιά. Εἶμαι βέβαιος πὸς θά ευτυχίσουν. 'Όσο γιά τόν ἄλλο... Τί θά τὸν πῶ;... Θά τὸν ξεγνήσω πὸς ήταν άδύνατος νά γίνῃ ἄλλοιως. Θά τὸν πῶ πὸς ή κόρη μου θ' άπένησε αν δέν παντρευόταν τόν άνθρωπο πού αγαπούσε. 'Ελπίζω νά μē δικαιολογήσῃ ὁ νέος αὐτός...

Τὸ χαρισμένο νου τὸν γάμων τής 'Ιωάννας Τρεμιέ και τού Διονυσίου Γενναίου, διαδόθηκε άμέσως στην 'Εσκουένη και στά περίχωρα. Μόλις τὸ έπληροφόρηθῃ ὁ διδάσκαλος Μίλιος, θυμήθηκε τήν ὑπόσχεσι ποῖχε δώσει στο Ροβέρτο Κέρ. Κάθησε λοιπόν και τογγραψε τά καθέκαστα:

«Έχετε άνεταστή, τογγραφε, τὸ ὄποιον ή έποφάσισε πηγαινον θανάτεια. Γίνεται λόγος πρὸς προσεχούς γάμου. Επανάθετε τὸ ταχύ-τερον».

Δεκαέντε ἡμέρες ὕστερα άπ' τή συγνηντική στήνη πού διηγηθήκαμε παραπάνω και κατά τήν ὅποια ὁ Τρεμιέ συγκατετέθη νά δώσει στην κόρη του οὐζόνου τόν Διονύσιο Γενναίο, γίνανε ὁ γάμος τὸν δυὸ νέων στην έκκλησία τής 'Εκουένης, σερμά και ἄπλά. 'Ο Τρεμιέ άνήσυχος λίγο γιά τήν εντύπωση πού θάκανε ὁ γάμος αὐτός στο Ροβέρτο Κέρ, δέν έκάλεσε στην τελετή παρά λιγοστούς μόνον φίλους, μē θέλοντας νά μαθευθῇ άμέσως τὸ πρῆγμα.

Τή στιγμή ὁμοος πού γελιάστηκε νά τελεσιώσῃ ή τελετή, ένας νέος γλωμισ, παραγμένος και πηγάτος σκόνης μπῆκε στο νου, εως νά τόν άντιληφθῇ κανείς. 'Ο νέος αὐτός κρυφτικε πίσω από ένα στυλό και τή στιγμή πού ή τελετή τελείωσε και ή 'Ιωάννα στήριχτηκε στο μπράτσο τὸν άντρας της γιά νά βροῦν άπ' τήν εκκλησία, σφαιόστηκε κάτω λιπόθυμος!...

Κανέννας άπ' τούς καλεσμένους δέν άντελήφθη τίποτε. 'Ησαν ὄλοι άπροχολημένοι μē τὸς νευνοφίρους. 'Ηταν τόσο ὄραια νύφη ή 'Ιωάννα!... Τόσο συμπαθῆς ὁ νεαρός οὐζόνος της!...

Οι νουνομυροι, οί μαρτυρες και οί ἄλλοι καλεσμένοι ελεαν γυρίζουναι πῆδ στο σπίτι τὸ Τρεμιέ, διαν ένας κωνδηλανάρτης συγγιζοντας τήν εκκλησία, ελεε έσφαιρικά, τόν λιποθυμισμένο νῆο. Ταρωμένος μπρὸς τὸ έσφαινικό αὐτό, τόν σήκωσε άμέσως στην άγκάλια του και τόν μετέφερε στο σπίτι ὅπου γιαιρού, ποῦμενε έκει κοντά. 'Ο νέος αὐτός, ὅπως θά τὸ καταλάβαιτε ἄλλοστε, ήταν ὁ Ροβέρτος Κέρ.

Όταν ὁ Ροβέρτος συνήθε στο σπίτι τοῦ γιαιρού, δυνατός πυρετός τόν έκαγε. Τά κεφάλι τὸν ήταν βαρῶ. Τὸ δέμα του έσφαι. Αίσθάνονταν τρομερή δίψα!... 'Εξέτασε ὄσσο ὁ ίδιος τὸ σφαιμὸ του και ψιθύρισε:

— Εἶμαι βαρετά άρρωστος!...

Ζήτησε έπειτα νά τὸν δώσουν ένα ποτήρι νερὸ και άφου τὸ ελεε ελεε στο γιαιρό:

— Φροντίστε νά μεταφερθῶ ὄσο τὸ δυνατόν πὸς γρήγορα στο Παρίσι... Μή χάνετε στιγμή!...

'Ο γιαιρός κούνησε τὸ κεφάλι του και άποκριθηκε:

— Αὐτὸ δέν μπορεῖ νά γίνῃ παιδι μου, γιάτι θά πεθάνῃ στο δρόμο, πριν φτάσης στο Παρίσι. Μείνε εδῶ αν θέλεις νά θεραπευθῆς.

'Ο άσθενής φάνηκε σά νά μῆν άκουσε και ελεε: (Άκολουθεῖ)

Έσπυψε ντροπαλά τὸ κεφάλι της.

